Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. каг. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Сойм краєвий.

При нараді буджетовій перший промовив против буджету п. Король. Заявив, що хоче критикувати господарку і адміністрацию краєву, а також піднести кривди, яких дізнає руский нарід. Я, каже, виріс на ґрунті опозициї і увійшов до палати яко посол опозицийний, бо таким хотіли мене мати виборці. На тім становищи буду й дальше стояти. Правительство централне для Русинів неприхильне. Лише добродушність руска тому винна, що повстала молодоруска партия, котра думала, що можна найти який спосіб спільного жита (modus vivendi) з Поляками. Справоздавець буджетовий запевняє, що єсли „молоді“ Русини поможуть Полякам знищити староруску партию, то дістануть всякі уступства (голоси: *ого! — не було мови о знищеню!*).

Дальше запевняє п. Король, що нарід руский цілий єсть льояльний супротив Династиї і держави, і переходить до „нової ери“. Нова ера — каше — то була ера братоубійчої війни поміж Русинами. Народовці пішли з Поляками і правительством. Але чи Поляки і правительство додержали своїх зобовязань? Вже підчас виборів до Ради державної скривджено Русинів. Правительство разом з центральним комітетом польским именувало послів. Сім мандатів руских до Ради державної оплачено кривдою Русинів, їх жертвами і стратами. За ту ціну запропащено руский нарід і єго права. Клюб руский розбито, а в кругах Русинів виробили ся політичні гермафродити. Нова ера принесла тілько нещасте для Руси, а правительство в своїм інтересї деморалізує Русинів. Русини повинні ся нині зорґанізувати. Рускі посли най ідуть разом і числять тілько на власну силу. Ми не маємо ніяких прав! *(В салї обурене).* Всїх фактів не наводжу *(веселість)*, та всеж кілька подам. Возьмім знаний рескрипт дирекциї скарбової в справі письм руских. Жаден урядник польский не вміє по руски, а має судити о руским язиці! (Голоси: *Урядники вміють по руски!*). — На доказ сего наводить бесїдник маловажні факти що-до поступованя скарбових властий і жандармериї. На почті декотрі урядники не вміють читати по руски. Невинні віча розвязувано. Староста жовківский казав увязнити тих, котрі голосили, що пани хотять завести панщину. (Гососи: *То зовсім справедливо!*. Нї, то несправедливо, бо арештують невинних. (Голоси: *неправда!*). Правительство попросту слідить поступованє руских сьвящеників, а навіть реформованих Василиян.

Вкінци ще раз критикує нову еру і думає, що нині Русини можуть нарікати так само як перше. Нині Русинами звуть ся лише ті, що ведуть опортуністичну політику правительственну. Але й ті, що мали характер, відступили від угодовців, щоби відважнїйше жадали прав народних. (Голоси: *Не так було і не длятого).* Тих кілька слів хотів я, каже, повісти, щоби зазначити, що Русини не дадуть ся зловити на солодкі слова — они хотять діл! (Посли Антоневич і Кулачковский плещуть в долоні).

П. Вайґель промовляв за буджетом і вичисляв заслуги, проґраму і проєкти лївиці соймової. Она поступає солїдарно з иншими сторонництвами, демократично, без примішок социялїстичних, після традиций конституциї 3 мая, а не бере прикладу з новочасних радикальних доктрин.

П. Романчук каже, що буде говорити о справі селяньскій і рускій і о виконуваню краєвих законів та виборчої ординациї. По думцї п. Р. спосіб виконуваня краєвих законів є все шкідливий для селян; н. пр. при законї ловецкім і о лихві. Поступованє з селянами сьвідчить о великій невирозумілости і браку серця. Секатури на кождім кроці, а селян мучить ся формальностями.

Русини в послїдних трох лїтах втратили дуже богато: ослаблено і розбито їх. Правда, таке лучає ся сторонництвам, що зближають ся до правительства. Ми зробили пробу і проба (нова ера) не вдала ся, але єсли правительство само вдало ся в ту справу, то повинно додержати зобовязань. Правительство повинно нині жалувати, що нас умїркованих ослабило, бо помогло зростови крайних сторонництв. Русини дістали деякі уступки на поли шкільництва, і ми то признаємо, але переслїдуванє мови і письма руского не устало. Взяли нас в кураделю — стали нами правити, а без нас!

Відтак говорить про розвязанє семинариї, про розпоряджене язикове Дирекциї скарбу і каже, що годить ся з поглядами Короля і протестує против куратєльної системи правительства і Поляків супротив Русинів.

Міністерство коаліцийне не єсть по думцї п. Р. чисто противславяньске. Коаліция то вираз нїмецкого капіталїзму: руский хлоп не найде місця в тім товаристві. Руский хлоп міг би хиба стояти поза польским шляхтичем, а то не годить ся з достоїньством народу руского. Але що буджет не має нїчого спільного з полїтикою, то він голосує за ним.

---

25)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса.)

(Дальше).

— Дасьте нам, пане, відповідь на кілька питань, котрі суть важні для сего слїдства — відозвав ся коронер — але насамперед скажіть, як вам на імя і прізвище, кілько вам лїт, де мешкаєте і чим занимаєте ся, а відтак зложіть присягу, приписану для сьвідків, яку вам тут будуть наводити; опісля розкажете нам, що знаєте о убийстві, яке тут стало ся.

Вступні формальности борзо скінчили ся, а Гельмштедт розповідав все подрібно, як Бакера день перед тим знайшли і що він був також при тім.

— Чи то все, що знаєте о убийстві?

— Все, що лиш знаю!

— Отже ви довідали ся о убийстві аж тогди, коли побачили убитого вже закостенїлого?

— Так, пане.

— Добре; поясніть же нам тепер деякі обставини. Що правда, слїдство показало, що убитий пожив смерти від заколеня якимсь інструментом, острим з одного боку, але на чолї має він синець від якогось сильного удару і видко, що єго ударив хтось ще перед смертию. Отже недалеко трупа найдено отсю мосяжну головку, котра, як то зізнали два сьвідки, єсть від лїсочки, котрої лиш ви уживали. Може що знаєте, звідки взяла ся та головка коло трупа?

— Я думаю, що то легко пояснити! — відповів Гельмштедт спокійно й розповів коротко, як він стрітив ся був з Бакером в день перед св. Сильвестром. — Не що иншого — сказав він — лиш що та головка, котру той чоловік взяв був собі тогди як казав „на памятку“, випала єму при убийстві з кишенї.

— О тій перепалці чули ми вже від одного сьвідка, що видів єї здалека. Він каже, що то ви перші зачепили, бо заступили були убитому дорогу. Чи скажете нам, для чого ви єго зачепили?

— Дуже радо — сказав на то Гельмштедт, котрий аж тепер став вже догадувати ся, що то на него мають якесь підозрінє — яке, то й сам не міг того збагнути. — Убитий був звичайним ню-йорским грачем і дурисьвітом, котрий втиснув ся був в деякі родини і пускав тумана, та через то мав вже сполучити ся тїснїйше з родиною мого настоятеля. Я вже старав ся остеречи пана Еліота перед тим чоловіком, але він мене не слухав і я не міг в сей спосіб нїчого вдіяти, бо в тій хвили не мав ніяких доказів в руцї на того дурисьвіта. Длятого старав ся я зійти ся з Бакером на дорозї, щоби єму сказати, що тут вже все знають про него і єго минувшість та що я то все подам до прилюдної відомости, коли він не винесе ся звідси.

— А чи не мали ви в тім якого власного інтересу, щоби сей чоловік звідси уступив ся? Звичайно не розпочинає нїхто нї з сего, нї з того, якоїсь колотнечі!

Гельмштедт лиш почервонів ся, але й в тій хвили став такий, як був перед тим. — В тій перепалцї з убитим не мав я ніякого иншого намїреня, — відповів він поволи і ріщучо — як лиш то, щоби відвернути нещастє від родини пана Еліота. А хоч би й я сам мав був щось против того чоловіка і єго характеру, то я тогди о тім і не думав.

— Я порівнаю ваші зізнаня з тим, що вже зізнали другі сьвідки, — відповів коронер холодно — може щось тогди поправите у своїх зізнанях. Що-до головки від палички, то стверджено при оглядинах трупа, що она лежала на яких чотири лікті від тїла, і єї найдено з боку при дорозї — здає ся отже дуже неймовірним, щоби она аж туди покотила ся єму з кишенї; але за то всї присутні при оглядинах впали відразу на ту гадку, що головка відскочила при ударі і аж туди залетїла — а при тім мушу вам ще й то сказати, що то якось дивно виглядає, щоби Бакер, коли ви з ним розпочали суперечку, зловив ту головку і сховав єї собі на памятку. Що же до становища убитого, то суть тут зізнаня кількох єго ту-

П. Ковальский відповів на закиди пп. Короля і Романчука. Нова ера — каже — зовсім не згинула. Ми хочемо угоди, а та угода записана в серцях Русинів і Поляків. (Звернувши ся до п. Короля, мовить:) Ви не думайте, що руский нарід піде за вами до опозициї (*браво!*) Закиди п. Романчука що-до кравого правительства несправедливі. Нинїшне правительство дає поруку, що не надужиє своєї власти.

Католицка наука єсть найсильнїйшим мотором до правдивого і здорового поступу, лиш она сотворить здорову суспільність. Справи шкільні не повинні бути централїзовані; треба їх трактовати автономічно, бо лиш тогди можна задержати народні традициї. Той зрадник, що традиций не шанує. Чей наші делеґати здобудуть для нашого Сойму цїлковиту автономію. То не жадна опозиция, але оборона справедливих прав. Теперішний устрій шкільний не зважає на традициї і чувства релїґійні поодиноких племен і країв — єсть шкідливий. Нинїшна педаґоґія занимає ся більше внїшним образованєм серця. Хто хоче хлопця виховувати без віри, той з него робить людину таку, як їх описав Сахер Масох або Францоз. Просьвіта пливе двома ручаями і релїґії і розумної, щирої автономії, бо що зпоміж народу плине, то лиш хосенне і здорове. Такий гороскоп собі поставмо і забираймо ся до працї; непорозуміня, про котрі говорив п. Король, щезнуть мов мара, а два народи зажиють на прадїдівскій земли спокійно і щасливо. (*Оплески*).

Перегляд полїтичний.

В дальматиньскім соймі поставив пос. Любич внесенє, щоби виготовити адресу в справі сполученя Дальмациї з Хорватиєю. Кляичь поставив внесенє, щоби справу сю передати комісиї з 7 членів, котра би до 24 годин здала справу. Внесенє Кляича ухвалено 22 голосами послів Хорватів против 12 автономістичних і сербских. По сім відбуло ся перше читанє внесеня адресового. Пос. Тріґарі промавляв за тим, щоби Дальмация лишила ся при Долитавщинї.

В Румунії викликав велику сензацию факт, що більше як 120 официрів подало ся відразу до димісиї, а то з причини, що не мають авансу. Правительство знайшло ся нараз в клопотї, бо приняти дімісию, значить ослабити армію, а не приняти, то хиба вдоволити бажаням официрів і ослабити дисциплїну в армії. Справа ся була причиною інтерпеляциї в парламентї, але парламент ухвалив правительству вотум довіря.

З Білграду доносять, що міністерство Сімича задумало в наслїдок непорозумінь з кор. Миляном подати ся до дімісиї. Кажуть, що Авакумович підойме ся утвореня нового кабінету.

Новинки.

Львів дня 17 лютого.

— **На будову руского театру** зложили на руки комітету вп.: Мойсеович нотар з Залозець 15 зр. за купони; о. Ос. Краснопера зі Збаража старого 8 зр. 60 кр. за купони; о. Галиковский з Порогів 3 зр. а тамошне братство церковне 2 зр. На руки редакциї „Галичанина“ зложили: др. Ч. 20 кр., Лев. 50 кр., Рад. 10 кр., др. Діямаид 20 кр., Поляк для Русинів 1 зр., Прокін Гренджола з Мильнича 17 зр. зібраних д. 7 грудня при посьвяченю нового дому ради повітової в Жидачеві, о. Мудрик з Губич 1 зр., п. Бачиньский нотар з Калуша 5 зр., разом 25 зр. — Рада міста в Підгайцях 10 зр.; о. Орест Чехович з Боратина 22 зр. 40 кр. за купони; о. Леонтий Шефер з Бовшова 6 зр. за купони; о. Антін Яців з Щуткова 4 зр. 50 кр. від себе і парохиян. — Ос. Бурачиньский з Княждвора 1 зр.; о. Андр. Тимус з Гумниск 4 зр. 20 кр. за купони. Товариство позичкове в Хшанові 10 зр. На руки о. Черепашиньского з Керниці зложили при нагоді виборів до ради повітової в Городку п. Незабитовский з Угерець 20 зр., староста Тхуржницкий 1 зр., Вишневский з Добрян 5 зр., др. Колішер 1 зр., Филиповский 1 зр., Копецкий з Рокитна 1 зр., Копецкий з Зелени 1 зр., Розвадовский з Долишні 1 зр., Станек з Вишенки 1 зр., І. Кунце з Керниці 1 зр., Генр. Кунце 1 зр., Бизан з Волчух 1 зр., разом 35 зр.

— **Читальня в Тисьменици** уряджує завтра 18 с. м. вечер на память 33 роковин смерти Шевченка.

— **Зі Станїслав ова** пишуть. Тутешне товариство взаїмної помочи дяків узбирало доси 1600 зр. капіталу і має 250 членів; отже розвиває ся добре. Але дивно, що тілько третина всїх дяків зі станїславівскої епархиї належить до товариства; на добрий лад повинні всї належати до свого товариства. — На загальних зборах фонда вдів і сиріт по сьвящениках змінено статут в тім напрямі, що датки сьвящеників при надзвичайних випадках піднесено і що лїта побираня запомог для сиріт обох полів підвисшено. За минувший рік припаде на кожду голову вдови і сироти по 60 зр. запомоги. Сума се найвисша, яка платить ся в трех наших епархиях. Капітал фонду виносить 116.000 зр. Відбуваючі ся тепер конверсиї зменшають річний дохід фонду. — Крилошанам підвисшено платнї в Станїславові з 840 на 1400 зр., двом пралатам з 1050 і 1155 на 1600 зр., а архипресвитерови з 1260 на 1800 зр. кромі мешканя, котре тепер мають в натурі. Преосв. Епископ має від падолиста 1891 р. 12.000 зр., але з того на податки всякого рода відтягають єму 2.600 зр.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради пов. в Новім Санчи з міста відбуде ся дня 15 марця.

— **Зміна властителїв.** Маєток Судову Вишню, обіймаючий 1800 моргів земли, купив гр. Роман Дрогойовский, знаний промисловець, від др. Валєрияна Вайґерта за 305.000 зр. У Судовій Вишнї має повстати акцийна фабрика хемічна.

— **З салї судової.** В розправі судовій против Боратиновича, убійника своєї матери настала вчера мала зміна внаслїдок того, що трибунал мусів покликати нового вотанта рад. Нікиша. Розправу переведено отже на ново о стілько, о скілько було того потрібно до поінформованя нового вотанта; відчитано ще раз акт обжалованя і переслухано Боратиновича, котрий зізнавав так само як і перед тим. Ще в попередній розправі оповідав обжалований докладно, як убив матїр і казав, що нїби то она вдарила его в лице а він тогди вхопив за сокиру і убив еї. Слїдство виказало, що Боратинович був від малого хлопця лїнивим, неробою і длятого нїгде не побув довго. Від падолиста 1891 р. мав він роботу у варстатах зелїзничих і зарабляв красний гріш, але часто покидав роботу. — Сьвідок Йос. Гудец, чоловік старий, столяр при зелїзници, розповідав, що мати Боратиновича жалувала ся перед ним, що син „лайдачить ся“ і що не дає її нїчого на своє удержанє; раз говорила: „Син заробляє що дві недїлї 14 зр., але щоби менї дав хоч 10 кр., то й того не дасть“.

Боратинович, убивши матїр і сховавши тїло під постїль та закривши куфром закликав похатника (ганделеса) Ротлендера продав єму дві подушки, плащ, спідницї, дві малї лямпки а в додатку дав ще похатникови дві парасольки, „так за дурно“, — як казав похатник при розправі. Забавні були при розправі відповіди похатника. Він оповідав насамперед, що Боратинович сказав єму, що poczebuji piniedzy, bo musi mani zrobicz pogrzeb“ Запитаний предсїдателем трибуналу, чи Боратинович був тогди сумний, каже Ротлендер: „Bardzo ni wieli: jak kto umiralo w domu, to

тешних приятелїв, що знали вже від давна про его зносини з найперпшими родинами в Ню-Йорку, а ваші зізнаня стоять з тим в суперечности. Отже коли маєте в дечім пояснити ваші зізнаня, то поясніть.

Гельмштедт слухав слів коронера з чим раз більшою увагою. — Я хотів би насамперед знати, яке тут моє становище, заким що скажу — відповів він на то; — може мене ставлять перед суд за якусь провину, то я хотів би то знати; мої зізнаня критикують і підозрівають і видко, що тут прокуратор і судия в однїй особі.

— Ані ви не обжаловані, анї я не судия карний. Я яко коронер маю лиш право на підставі знайдених фактів і зложених зізнань доходити слїду, котрим би можна пояснити тайність убийства і о то лиш розходить ся в сїм дїлї з вами.

— Можу лиш то сказати — відповів Гельмштедт по хвили — що кожде моє слово було чистою правдою, а коли-б тут був старий похатник, Ицко, то міг би потвердити бодай одну часть моїх зізнань що-до характеру Бакера і того, чим він займав ся. Істория викраденя невільників, в котрій, після того, що розказував похатник, убитий грав головну ролю, кинула би певно також нове сьвітло на особу убитого й на цїлу справу.

— Може бути, а може й нї. Признаєте чей, що коли хтось хоче лиш викрадати невільників, то не буде старати ся виробити собі вступ до найтїснїйшого круга родинного; а коли Бакер був вже близький того, щоби стати ся членом сеї родини і законним участником еї щастя і богатства, то було би то хиба божевільством, покидати ся того всего лиш для того, щоби потайком украсти кількох невільників. Впрочім Ицко, що то все наговорив, десь від вчера пропав і не показуєсь; видко, що й сам зміркував, що помилив ся — а що-до зізнань мурина Цезара, навіть коли-б они мали якесь значінє, то все то, що він знає, обмежаєсь лиш на підслуханї деякі слова у муринів, що повтїкали. Мусимо отже поки що держати ся того, що імовірне і розумне. Коли-ж ви по сім моїм представленю не маєте менї ще чого сказати, то поставлю вам послїдне головне питанє.

Все то, що Гельмштедт знав о Бакері, знав лиш з другої руки — при тім же его головне жерело, Зайферт, не було зовсім чисте і таке, на котре можна би спустити ся. Аж тепер, коли були зізнаня в користь убитого, і коли коронер розбирав спокійно всї обставини, розважив і він собі та перший раз прийшло єму то на гадку, чи він через ту заздрість, яка в нїм наставала, не посудив несправедливо того чоловіка бодай що-до его становища а посудив его несправедливо тим радше, що я годило ся з его бажанями. — До того, що я сказав, не маю вже нїчого запримітити, — сказав він — хиба лиш то, що коли моя гадка о убитім була дїйстно хибна, то бодай моє, тим викликане дїланє, походило з найлїпшого наміреня.

— Убитого — говорив коронер дальше — видїли, як він виїздив із коршми над рікою на кони, на котрім звичайно їздив. В ночи о одинайцятій годинї видїли того самого коня, привязаного на тім місци, де стало ся убийство, і там стояв він привязаний аж до рана. Серед темної ночи потребував їздець бодай три години, щоби приїхати на то місце, коли їхав простою дорогою; може впрочім бути, що він приїхав пізнїйше, як о девятій, але що убийство стало ся ще перед одинайцятою годиною, на то доказ, що злива сполокала кров з трави. Я згадую лиш длятого про всї ті обставини, щоби ви зрозуміли повну важність питаня, яке вам поставлю. Із зізнань кількох з вашої челяди виходить, що ви о одинайцятій годинї ще не спали, не лежали в постели, ви увійшли зараз по одинайцятій з надворку до хати, саме коли став дощ падати, і сказали, що опізнили ся, вертаючи домів. Але-ж серед такої пітьми, яка була того вечера, не ходить прецї нїхто без цїли на прохід і я тепер питаю вас, де ви були того вечера межи десятою а одинайцятою годиною?

Гельмштедт став на то блїдий як стїна; він видивив ся на хвилю, як остовпілий, на коронера, а відтак спустив очи в землю — всїлякі обставини так нарав зійшли ся разом, що дали причину до великого підозріня на него — насамперед перепалка з Бакером, яку він сам розпочав, а відтак і сам признав, що хотів того чоловіка позбути ся із сих сторін; дальше найдена головка від палички коло

zawsze smutni“ — впрочім — каже — як я з ним гандлював, то що я мав з ним говорити о єго матери. — А чи ви не питали, на що она померла? — Handele nigdy nie pita. Дальше сказав він, що перший раз чує від предсідателя, що хтось умирає на віспу. — Коли купив річи, виніс їх і поставив в сінех, а сам заніс до сусідного краму лямпки. Коли вернув, сиділа на річах сторожиха Шолдра і співала краковяки та не хотіла їх дати; він пішов тогди на поліцію. Сторожиха думала, шо мати Воратиновича десь вийшла а він тим часом продає річи, і длятого не хотіла їх дати. Аж коли похатник закликав поліцию, показало ся, що стало ся. — Боратинович, взявши 10 зр. від похатника, пішов зараз гуляти, запросив собі свого приятеля, заплатив 2 скланки пива і 2 пари ковбасок, звідси пішов оболити ся, відтак знов до шинку, де платив вина а наконець до дому розпусти, де вже вечером ляг спати. Тут єго арештовано. — Сестра Боратиновича, Олена, заявила підчас розправи серед плачу, що не буде сьвідчити против брата. Сторожиха зізнала, що скоро лиш Олена прийшла того вечера до камениці, то заким ще війшла до хати, сказала: Ах, він певно її убив! — Нині розправа кінчить ся і мабуть ще перед полуднем западе вирок.

— **Добрий синок.** Лесьо С., син ярославского купця, забрав батькови 1000 зр. і поїхав до Америки разом з одною веселою — дівчиною. Та щож, коли рідний батько затроїв синови веселі хвилї, зателеграфував до Бремы, а тамошна поліция була така нечемна, що молоду пару уввязнила і відіслала назад до Ярослава.

— **Огонь.** Дня 11 лютого повстав огонь в селї Розгадові коло Поморян і за пів години знищив 5 загород селяньских з всїми припасами збіжа. Щасте, що вітер ніс горіючі снїпки на поля, бо инакше більша часть села, помимо великого ратунку зі сторони самих селян і міщан поморяньских, була би пійшла з димом, бо того дня лютила ся страшна буря. Шкода цїлком не обезпечена виносить около 2.500 зр.

— **Забави.** В Станїславові дня 1 марця вечерок з танцями в салї касина міщаньского; уряджує Руска Бесїда. Стрій народний або вечерковий. — В Бережанах дня 1 марця великий концерт і танцї. Вступ 1 зр., для родин 3 зр. Стрій звичайний вечерковий.

Всячина.

— **Небувала „відміна“** показує ся тепер на клїниках в Мілянї, Павії і Венеції. „Відміною“ називають у нас таких дїтий, що приходять на сьвіт з якимсь невиданим калїцтвом, бо думають, що то „лихий—преч би ся казало“ — відміняв здорову і красну дитину за погану калїку. А преці такі „відміни“ лучають ся в цїлій природі, не лиш межи людьми але й межи звірятами та ростинами, лиш чоловікови годі знати, длячого такі відміни приходять на сьвіт. Бували вже близнята зрослі до себе, як н. пр. звістні сиямскі братя або ті дві сестри, Чепики, що то рік показували ся за гроші в Парижи і Берлинї; бували люди без рук, як н. пр. та молода Нїмкиня, що то недавно віддала ся в Лондонї, а котрій обручку при вінчаню заложено на палець від ноги; був чоловік без рук і без ніг, як той Москаль, котрого в сїмдесяти роках жінка возила по сьвіті та показувала за гроші, а котрий умів так красно писати, що неодин чоловік і здоровою рукою так не напише (він писав притуливши перо головою до плеча) — але такої відміни, як десятилїтний Джованні (Іван) Лїббра, ще не бувало. Хлопець той єсть впрочім зовсїм здоровий і веселий та бігає як і другі, з лиця він дуже миленький і розумний та біда лиш, що мусить двигати на собі — свого братчика, котрий не має анї голови анї ніг і рук, а котрий приріс до него саме в тім місци, де ямка під грудьми. Той єго братчик має серце і легки, але живить ся через свого брата і через него віддихає. Батько і мати сего хлопця-відміни суть зовсїм здорові люди і мали ще четверо зовсїм здорових дїтий. Цїкаво, що стрий хлопчини, брат Вартоломія Лїббри, батька малого відміни, єсть також відміною; він не має одної ноги, лиш замість неї кусень мягкого тїла, під лївим раменем має виросток, нїби качаче крило, а на правім рамени під шкірою руку, котру може доволї скорчити в кулак. Він ще 22-лїтним парубчаком пішов в сьвіт та показував ся за гроші і з'їздив цїлу Малу Азию, Африку та Америку і призбирав собі красний гріш. То заохотило і єго брата Вартоломія, що він покинув господарство в Італїї, а пустив ся в сьвіт з усмиреними дикими звірятами і заїхав до полудневої Америки, де єму уродив ся малий Івась. — Чи то впрочім все правда, не можемо сказати — повтаряємо лиш за иншими ґазетами.

— **Майно Ротшільдів.** Виходяча в Кракові жидівска ґазета з польским заголовком „Spawiedliwość“ а друкована по нїмецки подає таку звістку про майно Ротшільдів: Майно всїх Ротшільдів у Відни, в Парижи, Льондонї і Франкфурті над Меном обчисляють на 10 міліярдів франків (міліярд має тисяч міліонів, а франк значить більше-менше 50 кр. на наші гроші). В 1875 р. мали Ротшільди лиш 5 міліярдів франків; отже їх майно за 19 лїт подвоїло ся. Славний економіст др. Рудольф Маєр в Карльсруге обчислив, що майно Ротшільдів мо-же кождих 15 лїт подвоювати ся, отже до 1965 р. зросло би на 300 міліярдів, а той капітал дав би по 5 процент таку суму, що можна би нею виживити 37.120.000 душ, отже півпята раза тільки душ, кілько всїх жидів на сьвітї. Згадана ґазета не хоче входити в то, кілько така сума в одних рук шкодить або помагає жидам, лиш каже, що майно Ротшільдів, котре складає ся з зелїзниць, копалень, всїляких предприємств промислових та межинародних паперів державних, дає многим людем заробок. Цїкаво однакож послухати, що згадана ґазета каже про добродїйність Ротшільдів: парискиЙ Ротшільд обмежає свою добродїйність Ротшільдів, париский Ротшільд обмежає свою добродїйність лиш на Париж і деякі жидівскі кольонії в Парижи, льондоньский не дає нїчого, франкфуртский розсилає грошеві датки по цїлім сьвіті, а віденьский обмежаєсь лиш на Відень — жидам в Галичинї, котрих єсть тут 800.000 душ, не дарував він ще анї разу хоч би 10 зр.!

Теплота в горішнім воздусї. Ту незвичайну теплоту, яка була майже без перерви від 18 сїчня до 15 лютого пояснять нам бодай по части ті спостереженя, які зробили два воздухоплавцї, Ґрос і Берзон, що дня 12 сїчня пустились були бальоном „Фенікс“ в гору і підняли ся ажь на 5015 метрів високо понад землю. На земли було тогди 6 степенів морозу. Зараз, скоро лиш стали підниматн ся в гору, здавалось їм, що они летять десь в піч, так зробило ся відразу тепло. Коли підлетїли на 700 метрів в гору, то було там вже 10 степенів тепла. Теплота у воздусї підскочила отже за кілька хвиль 16 степенів; найтеплїйше було у висотї межи 200 а 300 метрів. З відси вже теплота зменшала ся чим дальше в гору, при 700 метрах було вже лиш 10 степенів тепла, а у висотї 5000 метрів над землю було вже 15 степенів морозу.

Господарство промисл і торговля

Львів 19 лютого: пшениця 6·30 до 7·30: жито 5·25 до 5·75; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ячмінь пашний 4·75 до 5·25; овес 5·30 до 6·—; ріпак 11·25 до 12·—; горох 6·— до 13·—; вика 6·— до 7·50; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·60; гречка 7·— до 7·55; конюшина червона 65·— до 80·—; біла 60·— до 80·—; шведска 65·— до 78·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара 6·— до 6·10; нова 4·90 до 5·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 лютого. Приїхав тут вчера вечером міністер Векерле.

Париж 17 лютого. Анархіст Ганрі признав ся, що хотів первістно кинути бомбу в великім театрі, але не дістав там місця. Поліция думає, що Ганрі має спільників, до котрих належать також арештовані недавно Бернар і Реклї, та виновники замахів в комісариятї при ул. de bonnsenfant і в реставрациї Веріого.

Кіль 17 лютого. На новім пароходї панцирнім „Бранденбурґ“ настала експльозия пари, внаслїдок чого погибло 40 людий, а 9 єсть покалїчених.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Посцішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10 36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**.

трупа, а наконець і той здогад, що єго не було дома саме в ту пору, коли стало ся убийство, а він ще й сам казав Еліотови, що єго не було дома. Все то бігало єму по голові, хоч і було для него зовсїм ясне, а рівночасно і не видів иншого виходу, як лиш або не відповідати на послїдне питанє коронера і тим ще більше стягнути на себе підозрінє, або зрадити ся, що був в ночи в Олениній комнатї, і тим відразу скинути з себе всяке підозрінє.

— Ви, пане, — говорив коронер дальше— мусїли преці чогось виходити з дому і десь бути? Кажіть же!

Гельмштедт відразу рішив ся — яка би й не стрітила єго судьба, то годї єму пустити Олену в неславу, а коли ще в тій хвили станув образ дївчини перед єго очами, як то она в повній сороммливости своєї любови на него споглядала, то чув в собі, що нїякими муками не видобули би з него такого слова, котре би їй зробило яку прикрість.

— Менї видить ся — сказав він підоймивши голову свобідно в гору, — що я не буду всилї відповісти на поставлене питанє, хоч і як легко міг би я серед иньших обставин доказати, що не знаю зовсїм нїчого о тім убийстві, яке стало ся.

Коронер дивив ся єму через хвилю остро в очи. — Ви може не знаєте, які можуть бути з того наслїдки, що не хочете відповісти на поставлене питанє?

— Я то знаю дуже добре — відповів Гельмштедт не спускаючи очий в долину, — але хоч би мене й подозрівано о убийство, то мушу відмовити всякої відповіди на питане, де я був під ту пору. Менї видить ся, що то не трудно подумати собі такі обставини, що навіть найневиннїйшого чоловіка можуть змушувати до мовчаня.

— Ну, признаю ся вам отверто — сказав на то коронер розпираючись поволи — що не можу уявити собі таких обставин там, де розходить ся о горло. Зібравши всї факти разом і то, що ви тепер не хочете менї відповісти на моє питанє, не можу инакше зробити, як лиш поставити вас перед великий суд, а маю обовязок казати вас поки що арештувати, коли ви не надумаєтесь і не схочете оправдатись.

Гельмштедт зблїд на хвильку, але відтак склонив ся і сказав спокійно: „Робіть, як вам наказує ваш обовязок; я маю надію, що незадовго покаже ся цїла безосновність мого обжалованя“.

— Бріян, поведіть сего джентльмена поки що до горішної комнати, зараз коло тої, де лежить убитий — кликнув коронер на одного з урядників — нинї вечером поведете єго до міста до окружної вязниці.“

Гельмштедт і словом не відозвав ся, лиш пішов бічними дверми за урядником а поза ним понеслась голосна розмова і крики серед публики, котра доси мусїла мовчати.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.